

Kavaletti

- *Kevään kilpailut*
- *Satulan sovitusta*
- *Don Saffron*
- *PoM 35 v!*
- *Junnunurkka*

2/2010

toukokuu

Kavaletti 2/2010

Kierrätystä

Myös Kavaletti kantaa kortensa kekoon kierrätysasiassa. Viime vuoden toukokuun pääkirjoitus pätee hyvin tähänkin kevääseen, joten päätin käyttää sen lähes sellaisenaan uudelleen.

Mustangin kilpailukausi avattiin kaunissa säässä.

Aurinko paistoi kentälle ja aurinko paistaa myös Mustangin seuratoimintaan. Kavaletin toimitus on ilolla seurannut vanhan kunnan seurahengen paluuta. Kilpailuissa on ollut runsaasti innostuneita toimihenkilöitä, sekä uusia kasvoja että uudelleen mukaan tulleita vanhoja konkareita.

Puheenjohtaja on toivonut, että kaikkien kilpailujen järjestämisessä mukana olleiden nimet julkaistaisiin kiitoksena. Tämä on kuitenkin käytännössä mahdotonta ja yhdenkin nimen unohtumisesta tulisi turhaa pahaa mieltä. Siksi välitän tässä kiitokset kaikille järjestelyissä mukana olleille.

KIITOS!

Lasse

Kavaletti on Porvoon Mustang ry:n jäsenlehti

Toimitus: Lasse Paakkola
Taitto Lasse Paakkola
Valokuvat Lasse Paakkola
Junnunurkka *Paikka auki*
Toimituspäällikkö Anneli Paakkola

Web: Mats Blomberg

Kavaletti jaetaan kaikille Porvoon Mustangin jäsenille, sen levikki on noin 300 kpl

Kavaletti 3/2010 ilmestyy syyskuussa 2010. Aineistopäivä on 1.9.2010

Aineisto:
perhe.paakkola @ kolumbus.fi

Ilmoitushinnat:

Takasivu: 75 €
Koko sivu: 50 €
Puoli sivua: 30 €

Kansikuvassa Johan Dromberg ja Deviz toukokuun seuraestekilpailuissa

Tässä numerossa

Pääkirjoitus	2
Puhiksen terveiset	3
PoM juorut	4
Mihin menet, Kavaletti?	6
Don Saffron	8
Satulan sovitusta	10
Koulukisatunnelmia	11
Ukot vauhdissa	12
PoM 35!	14
Junnunurkka	15

Puhiksen terveiset

Tervehdys Porvoon Mustangin jäsen!

Kevään ensimmäiset kisat ovat onnistuneesti takanapäin! Noin kuukausi sitten, vajaat pari viikkoa ennen kisoja oli vielä lunta kentällä ja oli varsin epävarmaa voidaanko kilpailut järjestää. Kilpailujen peruuttaminen tai siirtäminen oli esillä. Luonto näytti kuitenkin taas voimansa ja järjesti lumen pois ajoissa, sekä kuivatti kentän sopivasti kosteaksi niin, että kilpailijat yksi toisensa jälkeen kehuivat kentän kuntoa.

Järjestelyt saivat erittäin paljon kiitosta ja jopa kyselyjä, että eikös nämä ole ”vaan” seurakisat vaikka kaikki toimii ja näyttää samalta kuin kansalliset kilpailut. Tällaista palautetta on todella ilo saada! Ja kiitokset lankeavat tietenkin kaikille niille jotka olivat mukana talkoissa: kilpailutoimikunta, buffa, kanslia, tuomarit, sihteerit, ajanottajat, kuuluttaja, kenttähenkilökunta ja kaikki muut jotka osallistuivat kaluston siirtämiseen ja kentän kunnostamiseen ennen ja jälkeen kilpailujen. Jos olit mukana tässä valiojoukossa, niin suurkiitokset! Jos et ollut, niin tervetuloa ensi kerralla mukaan. Mitä enemmän tekijöitä, sitä helpompaa on kaikilla. Seuraavat kilpailut ovat 29.5.

Hallitukselta on peräänkuulutettu muutakin toimintaa ja viime Kavaletissa todettiin, että POM järjestää luentoja kevään ja syksyn aikana. Ensimmäinen mielenkiintoinen luento satulan sovittamisesta on tätä kirjoitettaessa tulossa. Olemme pyrkinneet kaikin mahdollisin tavoin tiedottamaan asiasta, ensisijaisesti Web sivujen kautta, mutta myös sähköpostitse ja ilmoituksin tallien seinillä.

Toivottavasti saamme osallistujia, koska tyhjille seinille ei kannata järjestää. Jos luennot kiinnostavat, niin niitä jatketaan. Jos ei, niin sitten käytämme järjestämiseen tarvittavan energian paremmin. Jättäisin tässä kohtaa vastuun jäsenille, eli juuri Sinulle.

Porvoon Mustang täytti juuri 35 vuotta. Seura on päässyt miehen ikään! Se näkyy kokemuksesta, mutta myös parantuneina mahdollisuuksina.

Meillä on oma kalusto, kilpailukenttä, tuomaritorni ja varasto, sekä iso jäsenkunta, jossa on valtava osaaminen. Hopean talli loi seuralle vahvan perustan, ja nyt toiminta on varsin laajaa ja jäseniä löytyy todella monen eri tallin ratsastajista. Porvoon Mustangin nimi tunnetaan ja sillä on hyvä maine. Jokainen meistä saa olla ylpeä seurastaan!

Suosittelen ystäväillesi jäseneksi liittymistä jos hän ei vielä sitä ole. Suuri jäsenmäärä on tekijä, mikä vaikuttaa esimerkiksi kaupungin antaessa toiminta-avustusta, sekä muiden sponsorien haluan tukea seuran toimintaa. Olemmekin ilahduttavasti saaneet uusia tukijoita ja heitä varten tuomaritornin pätyyn on asennettu näiden yritysten mainoskylttejä. Niitä mahtuu lisää, eli jos tunnet jonkun yrityksen, joka on halukas tukemaan ratsastusurheilua ja halutessaan saamaan nimensä myös näkyville, niin ole yhteydessä hallituksen jäseniin tai allekirjoittaneeseen. Tuki voidaan kohdistaa kalustoon, valmennuksiin tai johonkin muuhun seuran toimintaan.

Toivotan kaikille hyviä hetkiä harrastuksemme parissa ja kilpailijoille onnea tulevissa koitoksissa.

Hyvää kesää!

Petri

PoM juorut

- Jessi Olenius on saanut tyttövauvan. Onnettelut!

- Aurora Bernardin Presty ja Meeri ovat muuttaneet Titin tallilta Koivumäestä Kilon tallille Espooseen. Anna-Maijan Bling jää Porvooseen.

- Anna-Maijan entinen hevonen Rokkari on aloittanut uudessa kodissaan Iloassa uran matkaratsastushevosena.

- Auroran hevosten vapauttamille paikoille tulivat Liljendalista Pekkalan Niinan hevoset Ruusa (Rodnickovaja) ja nuorempi Fonda (Fonetika).

- Titin tallilla on syntynyt kaksi varsaa. Titin Rose Baccara II varsoi orivarsan oriista Farewell III. Nimeksi varsalle tuli Rowell. Jorman ravuritamma On the Road Kemp sai myös orivarsan, joka tottelee toistaiseksi nimeä Road Runner. Sen isä on Delgado.

- Paakkolan Annelin Celina sai menolipun Saksaan ja tilalle tuli 6-vuotias hollantilaissukuinen ruuna Sier Salut.

- Laguksen Riitta hakee vauhtia kisakaudelle treenaamalla Latinon kanssa toukokuun Saksassa Mäentaustan Mikon luona.

- Kavaletin toimitus aloitti rodeoharrastuksen, joka loppui lyhyeen. Tuloksena kymmenen senttiä rautaa ja kuusi ruuvia pohkeessa. Nyt tiedämme, että tällaiset ruuvit maksavat 16 euroa kappale ilman asennusta...

- Karman Leenan Celine II (i.Rohdiamant) varsoi 5.5. hienon pitkäjalkaisen ja jalon mustan orivarsan (i. Florencio). Varsan omistaa Mia Stellberg.

- Leenan kasvattama 5v tamma L's Jazz Dame eli Rusina (i.Jazz Time) on myyty.

- Pasaka Koivumäestä on myyty Elimäelle.

- Iran Tallin 3-vuotias kasvatti Gral (Argentinus-Grixie-Königin's Sohn) osallistui Hippoksen ja Ratsujalostusliiton kyvyt esiin tilaisuuden rakennearvosteluun ja palkittiin yhtenä kolmesta ensimmäisellä palkinnolla. "Hevoset olivat laadukkaita" todettiin yleisenä havaintona.

- Laura Vänska treenaa Hägglundin Tomin Koh-I-Nooria, "Vaavia" ja kilpailee sillä esteissä. Sen lisäksi Laura ratsuttaa Tomin 3-vuotiasta ruunaa Cees.

- Laura ratsuttaa Paakkoloiden 3-vuotiasta kasvattia Corleonea.

- Särkilahtien ori Don Saffron on hyväksytty jalostukseen. Lue oriista lisää jutustamme toisaalla lehdessä!

Laura ja Koh-I-Noor
Kokkonniemessä toukokuussa 2010

Pysy ajan tasalla, seuraa PoM-Webbiä: www.porvoonmustang.com

Kavaletin jakelu muuttuu

Kavaletin jakelussa siirrytään hallituksen päätöksellä tästä numerosta alkaen ratsastajainliitonliitonkin käyttämään käytäntöön: Kuhunkin talouteen (osoitteeseen) postitetaan yksi lehti. Tällä säästetään vähän paperia ja rahaa. Jos kuitenkin haluat talouteen useamman lehden, ilmoita siitä Kavaletin toimitukseen.

Quo vadis*, Kavaletti?

Olen toimittanut Kavalettia syyskuun 2007 numerosta alkaen. Tämä on siis kahdestoista lehti tällä mallilla. Uusi tekniikka on tehnyt hyvän näköisen lehden tekemisen teknisesti helpoksi: Saan jutut sähköpostilla tai kirjoitan ne koneella itse, valokuvat siirrän suoraan omasta kamerasta tai kuvaajilta sähköisenä. Käsittelen ne itse ja liitän tekstien kanssa suoraan julkaisuohjelmaan. Kun lehti on valmis, saan osoitetiedoston jäsenihteeriltä ja lähetän molemmat kirjapainoon. Kun olen hyväksynyt vedoksen, paino painaa lehdet ja postittaa ne suoraan jäsemille, ja lähettää laskun Eijalle.

Hintaa lehden painolle ja postitukselle tulee 300 kappaleen painokselle noin 400 Euroa, josta postitustyön osuus on 66 euroa ja itse postimaksun noin 294 euroa. Neljälle Kavaletille tulee siten hintaa vuodessa yhteensä vajaat 1600 euroa. Jos haluaisimme värillisen lehden, se maksaisi selvästi enemmän. Kustannusten takia teemme sen toistaiseksi mustavalkoisena.

Kysymykseni kuuluu: **Onko lehti tämän vaivan ja rahan arvoinen?**

Lehden tekeminen on omalla tavallaan luovaa työtä itse olen aina tullut hyvälle mielelle nähdessäni oman työn tuloksen lehtenä kädessäni. Tämä on kuitenkin säännöllisesti toistuva, aikaa vievä ponnistus, jossa on mieltä vain jos lehteä halutaan lukea ja siitä pidetään. Jokaisen numeron tekemiseen menee useamman työpäivän verran aikaa.

Näiden muutaman vuoden aikana olen saanut lehdestä äärimmäisen vähän palautetta, enkä oikeasti tiedä, että lukeeko sitä kukaan. Tiedotus hoituu käytännössä webin kautta, joten lehden pitäisi mielestäni olla enemmän aikakauslehden tyyppien julkaisu, jossa toimituksellisella sisällöllä olisi tärkein rooli. Jotta sen tekeminen olisi mielekäästä, pitäisi kirjoittaa juttuja, jotka kiinnostavat lukijoita ja jotka tulevat kunnolla luetuiksi. Mutta haluaako kukaan lukea Kavalettia?

Toimituksen omakuva

Lehtiä on maailma pullollaan ja siinä seurassa amatöörivoimin vapaa-ajalla toimitettu lehti tuskin loistaa laadullaan.

Siivosin vähän aikaa sitten kirjahyllyjä ja käteen osui Kavaletteja menneiltä vuosilta. Niitä selatessaan näkee, että niissä oli tukevasti sisältöä, osittain (mutta vain osittain) siksi, että ennen lehti oli ainoa koko jäsenistön saavuttava tiedotuskanava: Esimerkiksi lehdessä 4/2002 oli ohjeita aluelupien anomiseen, sekä tietoa vuoden 2003 jäsenmaksuista. Lisäksi siellä oli ESRA kilpailuihin ilmoittautumislomake sekä valmennusrankaan ilmoittautumislomake. Oli myös ilmoitus PoM valmennusrenkaasta ja Heppiksestä. Toimituksellisia juttuja olivat kertomus junnujen Turun-reissusta, Veikko Heikkilän kurssista Ypäjällä, juttu pappakisoista sekä Ilkka Korhosen henkilöesittely. Tutuista palstoista olivat jo silloin mukana juorut ja junnunurkka. Toisaalta kuvia ei ollut ollenkaan. Digitaalinen kuvaus ja kuvankäsittely olivat vielä silloin vasta tulossa kaikkien saataville.

Nyt voidaan kysyä, onko kuvistakaan iloa, kun netti on erilaisia kisakuvia pullollaan. Lehti ei tällä budjetilla voi kilpailla niiden määrällä tai laadulla.

* Quo vadis? on latinaa ja tarkoittanee ”Minne menet?”.

Nykyisin PoM web on nopea ja toimiva tiedotuskanava, ja lehdelle olisi tarjolla toinen rooli. Seuramme haaste on se, että olemme niin monessa paikassa. Mustang on kolmellasadalla jäsenellään suurehko seura, mutta itse kutakin uhkaa ulkopuolisuuden tunne. Meitä on monella tallilla, eikä meistä moni tunne paljoa ihmisiä oman paikan ulkopuolelta. Lehdellä voisi olla tärkeä tehtävä meidän lähentämisessä toisiimme. Jos joku tulee uutena paikkakunnalle, hänelle tulee helposti sellainen olo, että ei kuulu joukkoon, vaikka moni muukaan meistä ei tunne "kaikkia". Lehden kautta voisimme ainakin vähän tutustua toisiimme ja tuntea kuuluvamme yhteen: voisimme lukea toisten edesottamuksista, eri talleista ja niiden pitäjistä, tai vaikka jakaa vanhemmille jäsenille kertynyttä kokemusta nuoremmille lehden sivujen kautta.- Ja voisimme toimia alustana jopa lukijoiden mielipidejutuille. Mahdollisuudet eivät lopu kesken ja tekniikka tekee ideoiden toteuttamisesta varsin helppoa.

Itse olen kirjoittanut Kavalettia, minkä olen muilta tekemisiltä ehtinyt ja jaksanut. Vakitoimittaja ja kuvaaja lopettivat muiden kiireiden takia jo hetki sitten eikä uusia ole löytynyt, sen kummemmin kun junnupalstan pitäjääkään. Siksi homma on luisunut aika lailla yksiin käsiin. Alkujaan lehden taittamisena alkanut prosessi on johtanut siihen,

että suunnittelen, kirjoitan, kuvaan ja taitan lehden Annelin avustuksella. Vakituksia toimittajia tai kuvaajia ei enää ole, mutta olen saanut mukaan kivasti avustajia melkein aina, kun olen kysynyt. Esimerkiksi Petri kirjoittaa sitkeästi joka numeroon Puhiksen terveiset, Titti on kirjoittanut kouluratsastuksesta ja valmennuksesta. Johan sai aikaan tähän numeroon aivan hervottoman jutun herrojen kilpailuprojektista ja Särkilahden Annin kanssa teimme jutun heidän oriistaan.

Näin tehtynä lehti jää kuitenkin väkisinkin aika ohueksi ja sen tekeminen tuntuu haasteelliselta. Pitäisi keksiä jutun aiheita ja metsästää niille tekijöitä, mutta siihenkin menee oma aikansa.

Siksi heitän tässä haasteen sinulle, lukijani. **Pyydän sinulta palautetta:** Luetko lehteä? Kiinostaako se? Mitä haluaisit siltä? Ja miten itse voisit osallistua talkoisiin? Jos palautetta ei tule, johtopäätös on, että aika on ajanut sen ohi, ja sitä ei tarvita. Siinä tapauksessa tämä on viimeinen tekemäni Kavaletti. Jos ideoita ja avustajia löytyy, jatketaan lehden tekoa yhdessä ja tehdään siitä paras seuralehti!

Osoite löytyy "apinalaatikosta" sivulta 2.

Pallo on sinulla.

Lasse

Annelin estetamma Limiti (Lilli) on siirtynyt eläkeelle kisapuuhista ja etsii vuokraajaa tai sijoituspaikkaa. Lilli on syntynyt 1993. Se on rohkea taistelijaluonne ja hyvä emä. Sen säkäkorkeus on n. 162 cm ja se hyppää edelleen pienempiä esteitä innokkaasti. Jos olet kiinnostunut varsottamisesta, sekin käy. Lilli on varsonut kaksi kertaa. Jos haluat nähdä varsat, ne asuvat molemmat Koivumäen tilalla. Kuvassa Lilli ensimmäisen varsansa Coreleonen kanssa kesällä 2007.

Pykälistöön tallille etsitään osapäiväistä tallityöntekijää elokuusta alkaen. Työaika on noin kolme tuntia päivässä. Jos olet kiinnostunut, ota yhteys Anneliin.

Anneli Paakkola, puh. 0400 564 726

Don Saffron

Porvoon Mustangin piirissä on nyt jalostusori! Se on koulusukuinen 3-vuotias ori Don Saffron, jonka omistaa Norrkullan ratsastuskeskus Kråkössä, eli kaksoiset Anni ja Marja Särkilahti.

Ori esitettiin 2010 oripäivillä ja se hyväksyttiin esitarkastuksessa nuorten hevosten II palkinnolla. Sille myönnettiin jalostukseenkäyttöoikeus vuodeksi 2010.

Lausunnossa todetaan, että hevonen on "koulusukuinen, maskuliini, hyvin kehittynyt, hieman lyhytlinjainen ori, jolla on hyvät edellytykset kehittyä hyväksi kouluhevoseksi". Don Saffron palkittiin jo vuonna 2009 2-vuotiaana kasvattajapäivillä 1. palkinnolla ja valittiin parhaaksi 2-vuotiaaksi orivarsaksi. Ori oli paras 2 vuotias askellajihevonen kyvyt esiin loppukatselmuksessa samana vuonna.

Oriin taustasta Anni kertoo:

"Don Saffron on meidän ensimmäinen varsa. Sen emä "Madde" Madelene Kaerbo oli 5-vuotias kun se ostettiin. Se ostettiin keväällä 2006 Tanskasta ja päätettiin että viedään se saman tien BlueHorsille siemennettäväksi kun kerran oli Tanskassa. Oriksi valittiin Don Schufro (Donnerhall-Pik Bube I).

Varsominen sujui maaliskuussa 2007 helposti ja koko nuoruus on sujunut hyvin, vastaan ei ole tullut mitään ongelmia. Madde itse on aika hyvästä tunnetuista tanskalaisista oriista: isä on Michellino ja ei. Aleksander. Madde ostettiin oikeastaan Kyran innoittamana, kun oltiin Kyran PP-klinikkaa katsomassa Messukeskuksessa ja Kyra piti Masterista mainospuheen. Siitä innostuttiin, että olisi kiva saada varsa. Silloin meillä ei ollut yhtään tammaa niin ensin piti hankkia tamma."

Tamma löydettiin Eeva-Maria Porthanin kautta. Se oli silloin aika vähän tehnyt, mutta liikkui paljon ja sen takajalat olivat aktiiviset.

Tätä se on periyttänyt vahvasti noille kolmelle orivarsalleen.

"Ensin siitä ajateltiin tehdä yksi varsa ja siinä koko touhu, "mutta sitten karkasi mopo käsistä", sanoo Anni. Lopulta tuli kolme varsaa kun Madde tiinehtyi helposti ja muutenkin sen kanssa kaikki oli helppoa."

Luultiin että kasvatustoiminta on tosi helppoa, mutta sitten seuraavien kanssa olikin ongelmia varsomisissa ja myöhemmällä iällä riittävästi."

Don Saffron ja Madde kotona Kråkössä

Madden viime kesäinen De Nirolainen varsa oli jo päätetty että myydä kun tallissa jos yksi oli samasta yhdistelmästä. Sitten kun varsa tuli niin eipä kukaan enää ajatellutkaan mitään myyntiä.

Madde on ollut tallin ehdottomasti paras siitostamma, mutta viime kesä oli työläs sillä molemmilla varsoilla oli rhodokokkiepäily. Kesä oli raskasta aikaa varsojen lääkityksen EKK:lle edestakaisin rahtaamisen ja jatkuvan verikokeiden oton kanssa. Tamma meni sitten marraskuussa harrastehevoseksi Nurmijärvelle.

Annin mukaan Madde oli kevyt ratsastaa, mutta suusta aika herkkä. Sillä ei koskaan kisattu mitään, mikä ei ehkä olisi sillä ollut niin helppoa. Sen ongelma oli, että se olisi vaatinut ratsastajalta vakaan hyvän käden kulkeakseen hyvin.

Don Saffronin ratsuttaminen sujui ongelmitta ja se liikkuu kuskin kanssa hyvin, sillä on erittäin aktiivinen takaosa ja liikkuu kaikissa askellajeissa tasapainoisesti ja hyvässä rytmissä.

Nyt se odottelee innolla tammoja siennettäväksi ja oppi pukillekin hyppäämisen Madden seuraava varsa on De Michel ja viimeisin Don` t Worry molemmat on De Niro-Michellino yhdistelmästä.

Don Saffron ja sen pikkuveli De Michel on tänä vuonna valittu kyvyt esiin askellajifinaaliin. Norrkullassa on poikien lisäksi viime kesäinen tammavarsa First Light (Florencio-Rotspon), mutta 2008 syntynyt tammavarsa London Rose (Londonderry-Rotspon) jouduttiin lopettamaan kaularangan ongelmien takia.

Tänä kesänä ei sitten tullut uusia varsoja mutta vanhempien varsojen kanssa riittää touhua!

*Annia
haastatteli Lasse*

Tiedätkö, istuuko satula oikein?

Tiedätkö istuuko hevosesi satula oikein?

Toukokuun 16 päivänä seura järjesti luennon, jonka tarkoituksena oli opastaa tärkeissä satulan sovittamiseen liittyvissä asioissa. Paikalle oli pyydetty Maria Paavola Agrimarketista kertomaan mitä pitää ottaa huomioon uutta satulaa hankittaessa. Monia käytännönläheisiä vinkkejä tuli esille, kuten esimerkiksi mikä on satulan oikea paikka, missä pitää olla tilaa ja mikä on oikea satulan asento. Satulan rungon muodon on seurattava hevosen rungon ominaisuuksia ja tärkeitä on huomata että esimerkiksi nuorelle hevoselle hankittu satula on vaihdettava hevosen lihaksiston kehittyessä.

Paikalle oli saapunut joukko asiasta kiinnostuneita ja heille tarjoutui tilaisuus kokeilla myös käytännössä eri satuloita useille eri hevosille.

Näimme myös miten nuori hevonen liikkuu liinassa, ja pari demonstraatiota kuinka satula voi liikkua ratsastettaessa. Ja mistä sen huomaa.

Todettiin, että merkkisatula ei yksistään takaa sopivuutta ja näimme käytännössä miten uusi ja kallis ja toisaalta edullisempi ja vanhempi satula voivat istua hyvin, tai huonosti.

Marialla on 20 vuoden kokemus satuloista ja hevostarvikkeista ja hän osasikin kertoa asiasta sekä mielenkiintoisesti, että innostavasti pari tuntia kestäväällä luennolla, joka kuvattiin myös videolle.

Paikalla oli buffetti joten nälkäkään ei päässyt yllättämään.

Seuran järjestämät luennot jatkuvat syksyllä uusilla aiheilla.

Tunnelmia koulukilpailuista

2

1. Ronja Lönegren ja Carlos III
- 2: Inka Laajakallio ja Emily
3. Anni Särkilahti ja 4-vuotias Rascaja

Voittajien on helppo hymyillä

Porvoon Mustangin järjestämissä esteratsastuksen seurakisoissa 25.4.2010 nähtiin pari tuttua kasvoa aivan uusissa ympyröissä. Miten "ukot", jotka on totuttu näkemään traktoria päällä kenttää lanaamassa, istuvat nyt hevosen selässä aikeena ratsastaa läpi esteratsastusrata. Asiaa tulee selvittää: mistä tässä oikein on kyse?

Useana vuonna kentän hoitohommissa nähdyt Johan Dromberg ja Jorma Järvelä osallistuivat ensimmäisiin oikeisiin ulkokenttäkisoihinsa sekä 70 että 80 cm radoilla.

Kavaletin toimitus kävi kyselemässä ratsastajilta heidän tiestään näihin kisoihin. Pojat kertoivat ratsastaneensa Hopean tallilla kohta kymmenen vuoden ajan säännöllisesti kerran viikossa mm. Maanen koulutunneilla. Jormalla ratsastaminen alkoi omien tyttöjen ratsastuksen myötä, aikansa kentän reunalla roikuttuaan Minnan (Pekkala) painostuksesta päätti hän myös kokeilla itse miltä tuntui keikkua hevosen selässä. Sillä tiellä ollaan edelleen. Johan kertoi että koko muu perhe ratsasti aloitusajankohtana ja nytkin Jonna hyppää vähän vakavammin, joten on kivaa kun pystyy keskustelemaan asiasta tai ainakin luulee ymmärtävänsä mitä muut sanovat. He ovat leikkisästi kutsuneet itseään Haikkoonperän veteraaniratsastajiksi, koska asuvat naapureina Haikkoossa ja ovat jo molemmat saavuttaneet aikuisten miesten tunnusmerkin, eli 50 v iän.

Molemmat kertoivat hypänneensä satunnaisesti aina kerranäkäksi vuodessa kunnes pari kesää sitten Pekka Juurikko sai heidät houkuteltua leikkimielisiin Kotkan Poika-kisoihin. Kaverukset olivat valmiita sotaan, sillä kuvioratsastus oli jo ruvennut muuttumaan mielenkiinnostomaksi, tuntui siltä kuin ei enää jaksaisi ratsastaa ympyrää ja hioa yksityiskohtia ilman sen suurempaa päämäärää.

Tosin Kotkan kisoihin oli aikaa kolme viikkoa ja hyppäämistä takana vain satunnaisesti. Alkoi kiivas treenaaminen, eli he ehtivät treenata kokonaiset kolme kertaa ennen kisoja. Hauskaa oli, hengissä oli selvitty, tosin menestystä ei tullut, mutta pokaalit tuotiin kotiin (ts. kaikki osallistujat saivat pokaalit).

Kisoista jäi sen verran hyvä fiilis että oli pakko saada jatkaa hyppäämistä. Jotakin piti tehdä, oli saatava säännöllinen harjoittelu aikaiseksi. Pitkän suostuttelun jälkeen Maane suostui pitämään hyppytunteja alkukesästä 2009. Alussa Maanella kului nitroja purkkikaupalla, sillä ratsastajilla tahto oli kovempi kuin taito. Pikkuhiljaa nitroja ei enää tarvittu niin paljon kun ratsastajat alkoivat osua tolppien väliin, joskus jopa niin että puomitkin pysyivät ylhäällä. Tarkoituksena oli oppia hyppäämään omaksi iloksi pieniä esteitä ja joskus osallistumaan Kotkan poika-kisaan. Tämäpähän ei onnistunut, sillä Maanessa oli uinuva esteratsastajan kilpailuvietti herännyt ja hän ilmoitti, että nyt ruvetaan kisaamaan, PISTE.

Maane totesi jossain vaiheessa parivaljakolle: "en ollut ajatellut alkavani enää koskaan "valmentaa" ketään esteratsastajaa, joka tähtää kisoihin asti, mutta kun teidän intonne oli niin hurja, enkä oikein uskaltanut laittaa ketään nuorta tyttöäkään teitä kaitsemaan, koska, teidät tuntien, en usko kenenkään nuoren tytön saavan teitä kuriin. Joten ajattelin, että voinhan yrittää. Ja siitä tulikin paljon, paljon hauskeempaa ja tavoitteellisempaa, kun ikinä uskalsin edes kuvitella".

Viime syksynä tuli kokeiltua joitakin pieniä maneesikisoja ja koko talvi hypättiin pieniä esteitä ulkokentällä jotta tuntuma säilyisi ja hevosen käsittelytaito ja esteille vienti kohentuisi. Keväällä sitten oli edessä ensimmäiset 80 cm ulkokisat, jossa katsottiin oliko opittu mitään.

Jotakin oli selvästi opittu sillä Jorma ratsasti puhtaan 70-radana ja 80-rata meni myös 0-0. Johanilla tuli yksi kielto kummallakin radalla, muuten meni hyvin.

Esteratsastaminen antaa jo varttuneille miehille tyydytystä, sillä se on itsensä voittamista joka harjoituskerta, selässä on useimmiten pysytty ja jopa joskus opittu jotakin uutta. Kaikkein vaikeinta tahtoo olla radan muistaminen, sillä vanhuuden dementia tahtoo iskeä aina silloin tällöin. Kuulokin alkaa heiketä. Sen huomaa silloin kun ei oikein tahdo kuulla (= ei vaan tahdo hyväksyä) mitä valmentaja sanoo omasta suorituksesta. Pientä jääräpäisyyttäkin on havaittavissa kentällä koska usein pannaan hanttiin valmentajalle.

Tämähän ei kuulu oikeaan valmentautumiseen, mutta piristää mieltä ihmeellisesti.

Esteratsastuksessa ja ratsastuksessa yleensäkin voitaneen pitää tavoitteena, että saadaan kaksi mieltä ajattelemaan kuin yksi, eli hevosien ja ratsastajan tulisi toimia samaa päämäärää tavoitellen.

Työelämässä tästä taidosta on hyötyä, pitää saada pomo ajattelemaan kuin itse ajattelee. Lopuksi kai voidaan sanoa että esteratsastamisessa opittua analysointitapaa voi soveltaa muuhunkin elämään: Mitä tapahtui -> miksi näin tapahtui -> miten aion korjata tilanteen. Tällä menetelmällä pärjää pitkälle. Esteratsastamista tullaan jatkamaan, koska se on kivaa ja kilpailemistakin voidaan harkita silloin tällöin. Tämä onnistuu vaikka omia hevosia ei ole, sillä Maane suhtautuu erittäin suopeasti kilpailuihin ja lainaa niihin hevosiaan.

Maanen mielestä pojat ovat poikia, joilla on poikien metkut, mutta kaikesta huolimatta heillä jää jotakin päähänkin kun riittävästi karjuu.

Kavaletille yksinoikeudella

John Lakeview

*Jorma ja Calfary
Kokkonniemessä*

PoM 35 v!

Seura juhli saavutettua merkkipaalua juhlavasti Porvoon palokunnan talolla. Tilaisuuteen oli myyty noin 80 illalliskorttia ja mukaan oli kutsuttu myös Porvoon kaupungin, paikallisten lehtien ja muiden seurojen edustajia.

Tilaisuus aloitettiin maljan nostolla onnen toivotuksin ja jatkui puheenjohtajan katsauksella seuran tämän hetkiseen tilaan ja samalla hieman peruutuspeiliin katsoen mitä viimeisimmän kymmenen vuoden aikana on saavutettu. Erityisesti osaamista ja kokemusta kilpailujen järjestämisessä oli helppo tuoda puheessa esiin. Osaaminen on myös säilynyt näiden vuosien aikana. Olemme aina saaneet positiivista palautetta hyvistä järjestelyistä. Kilpailujen järjestäminen on vuosien varrella helpottuneet oman kentän ja valmistumassa olevan tuomaritornin ansiosta. Olemme päässeet kypsään ikään ja samalla kartuttaneet henkistä pääomaa ja valmiuksiamme.

Seuralla on iso joukko ystäviä, jotka ovat tukeneet toimintaamme vuosien aikoina taloudellisesti tai henkilökohtaisella osallistumisella seuran toimintaan. Heistä osa oli kutsuvieraana juhlassa mukana. Porvoon kaupunki ansaitsi kiitoksen tuesta seuran toimintaan ja projektiavustuksista tuomaritornin rakentamiseksi. Sirpa Pelkonen on hoitanut ansiokkaasti kilpailujemme kuulutuksia monien vuosien ajan, joten hän oli myös itse oikeutettu kutsuvieras. Naapuriseuramme Ratsastusurheilijoiden edustaja Anne Ahola antoi seurалlemme upean vaskikellon, josta kilpailijat tästä lähtien saavat lähtömerkin. Juhlatoimikunta oli tehnyt todella upeaa työtä etukäteisvalmisteluissaan ja erityisesti kyseisen päivän aikana tarjoillessaan vieraille kerrassaan maittavan illallisen juomineen. Suuret kiitokset Eijalle, Pirjolle, Johannalle, Matsille ja Tintille. Järjestitte meille kaikille mukavan muiston pitkäksi aikaa.

Illan aikana jaettiin vuoden 2009 seuran parhaille ratsastajille palkinnot, jotka olivat tällä kertaa hienoja lasiesineitä. Palkitut olivat kerättyjen rankingpisteiden perusteella seuraavat:

Esteet: -seniori: Tom Hägglund, -nuori: Aurora Bernard, -juniori: Emmi Rehnstrand.

Koulu: -seniori Anni Särkilahti, nuori: Saara Heikinheimo.

Kenttä: -seniori: Jenny Jaakkola

Valjakko: -seniori: Barbro Henriksson
Seuran hallitus oli lisäksi päättänyt palkita kunniainnalla SM koulujoukkueeseen osallistuneet seuran jäsenet. Tähän kunnianhimoiseen toimeen olivat ryhtyneet Titti Finne, Saga Tervonen ja Ida Stepanow ja he saivat upeat tinaesineet mukaansa

Seura ei tulisi toimeen ilman osaavia ja ahkeria ihmisiä, jotka ovat käyttäneet paljon omaa aikaansa seuran hyväksi, erityisesti kilpailujen järjestämisiin liittyvissä tehtävissä. Usein nämä tehtävät ovat sellaisia joita tehdään ennen kilpailuja tai niiden jälkeen, eikä se aina ole muille näkyvää tekemistä. Todellista uhrautumista muiden hyväksi siis. Hallitus halusi huomioda tällä kertaa kolme tällaista henkilöä arvokkaalla tavalla. Suomen Ratsastajain Liiton myöntämän pronssisen ansiomerkin saivat Anne Stepanow, Jonny Jakkola ja Viljo Pekkala. Heille vielä kerran onnittelut!

Juhlailta jatkui mukavissa merkeissä Sarina Kettusen orkesterin soittaessa puolille öin asti Välillä ostettiin arpoja, joiden palkinnot oli lahjoittanut iso joukko paikallisia yrityksiä. Vieraat tuntuivat viihtyvän mukana loppuun asti ja se oli tietenkin merkki onnistuneista juhlista. Kuvia voi käydä katsomassa seuran web-sivuilta. Viiden vuoden päästä sitten taas uudestaan.

Kuvia juhlista löytyy Pom- Webistä!

-Petri

Junnunurkka

Etsi kuvista viisi eroavaisuutta!

HEVOSELÄINLÄÄKINTÄ JA -DIAGNOSOINTI

LEENA KARMA

Eläinlääkäri

Porvoo

Puhelin: 040 8674450

Kotikäynnit Itä-Uudenmaan alueella

Toimenpiteitä mm:

- Hengitysteiden tähystykset
- Ontumatutkimukset
- Osto- ja vakuutustarkastukset
- Raspaukset
- Ultraäänitutkimukset
- Verinäytediagnostiikka

www.hevoselainlaakari.fi